

Върви съвсем правилно, повтарям, защото си имаме необходимия човек, който справедливо е наречен Иван Селският.

Иван Селският не работи, не оре, не жъне, не копае, и пак щастливо си живее нахранен, напоен. Работят, орат, жънат и копаят жената и децата му, а той по цял ден мъкне високата си суха фигура от кръчма на кръчма, стои на припек в общината и се мярка някъде, гдето съвсем не му е мястото.

Често ще го видите да гони децата около селската чешма, да влиза в някой двор, да дразни кучетата, или в някоя къща, за да си запали цигарата.

Понякога, когато съвсем не знае, какво да прави, той се отбива в училището да поговори с учителите, да погледа картата, да повърти глобуса и да раздрънка скелета, доставен за научна цел.

Този скелет се вижда много смешен на Иван Селският, и той винаги го гледа с философски размишления.

— Дали е на богат, или на сиромас? — пита той учителите и сам си отговаря.

— Трябва на сиромас да е. Богат човек няма да приеме да го варят и да му нанизват кокалите на тел.

И като раздрънква ръцете му Иван се киска весело, а малките му черни очи се кривят като мишки в гнездото си под клепачите.